

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20231000501325 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Г. Й. Б. чрез особения му представител адв. Б. срещу решение № 126/23.11.2022г. на ОС-Благоевград, 5ти състав, постановено по т.д. № 126/21г., с което срещу него е уважен иск с правно основание чл.558, ал.7 във вр. с чл.557, ал.1, т.2, б. „а“ от КЗ.

Жалбоподателят твърди, че първоинстанционният съдебен акт е неправилен и необоснован. Сочи, че е осъден да заплати главница и лихва, и лихва върху последната, което е недопустимо. Счита, че не е конкретизирано каква част от претендираната сума е главница и каква лихва. Поддържа, че за да се ангажира отговорността на Гаранционния фонд трябва да има деликт. Това е и основанието, за да възникне и неговото задължение да възстанови на ищеца платеното обезщетение. Не е доказано твърдението на фонда, че му е връчена покана за плащането му. Счита, че няма основание за уважаване на иска, тъй като не са налице предпоставките за това, а именно наличието на противоправно деяние, в резултат на което е причинена вреда, вина и липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“.

Затова моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да

постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявения иск.

В депозиран писмен отговор Гаранционен фонд чрез своя пълномощник е заявил становище за неоснователност на въззивната жалба, както и на доводите, развити в нея.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и възивно производство по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът е сезиран с иск по чл.288, ал.12 от КЗ/отм/. Ищецът Гаранционен фонд/ГФ/ твърди, че е изплатил обезщетение за неимуществени вреди в общ размер от 29 289, 20лв., присъдени с решение по гр.д. № 9213/15г. на СГС, ГО, във връзка с ПТП, настъпило на 29.06.2011г. По това дело ответникът е участвал като трето лице помагач на негова страна. Виновен за катастрофата е Г.Б., който е управлявал лек автомобил „Форд Мондео“ с рег. № ***** без сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и е нарушил правилата за движение по пътищата. Пострадалото лице М. К. чрез нейната майка и законен представител Л. И. е поискала от ищеца да ѝ изплати обезщетение за неимуществени вреди и е образува щета 0099/27.03.2015г. ГФ е отказал да определи и изплати такова поради липсата на достатъчно доказателства, обуславящи основанието и размера му. Молителката е предявила иск срещу него, по който е образувано гр.д. № 9213/15г. пред СГС, по което ѝ е присъдено обезщетение от 20 000лв. По издаден изпълнителен лист срещу ГФ е образувано изпълнително дело, по което е заплатил общо 28 209, 20лв. На 22.07.2017г. е заплатил по сметка на СГС 800лв. държавна такса и 280 лв. разноски. Затова моли съда да осъди ответника Г. Б. да му заплати сумата от 29 289, 20 лв., от която 20 000лв. главница, 3 997, 54лв. законна лихва, 800лв. държавна такса, платена на СГС, и 4 211, 66лв. разноски по изпълнителното дело, в едно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В депозиран в срок писмен отговор ответникът Г. Б. чрез особения си представител оспорва иска. Последният е неоснователен. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на предявените срещу него вземания. Счита, че обезщетението е неоснователно изплатено, тъй като не са налице предпоставките за уважаване на иска, а именно няма извършен

деликт от негова страна и липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

По делото не се спори, че на 29.06.2011г. е настъпило ПТП, при което е пострадала М. А. К.. За това обстоятелство е съставен Протокол оглед на произшествието, фотоалбум. По делото е представена История на заболяването на пострадалото лице.

Безспорно е, че то е отправило писмена претенция до ГФ за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, но му е било отказано да му се изплати такова.

Не се оспорва, че М. К. чрез нейната майка и законен представител е предявила иск по чл.288, ал.1, т.2, б. „а“ от КЗ/отм/ срещу ГФ по който е образувано гр.д. № 9213/15г. на СГС, ГО, 4 състав. С решение № 362/18.01.2017г. ѝ е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000лв. в едно със законната лихва считано от 25.06.2015г. до окончателното изплащане на сумата. Първоинстанционният съдебен акт е влязъл в сила.

Безспорно е, че Г. Б. е участвал като трето лице помагач по делото, образувано пред СГС.

Не се спори и от приетите писмени доказателства- изпълнителен лист, покана за доброволно изпълнение и платежни документи се установява, че ГФ е изплатил претендираната сума, представляваща изплатено обезщетение за неимуществени вреди -главница и законна лихва, разноски, държавна такса и разноски по изпълнението.

При така събраните доказателства окръжният съд е уважил предявения иск изцяло.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане е иск по чл.288, ал.12 от КЗ/отм/.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта в обжалваната част, а по отношение на правилността му е обвързан от посоченото в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

По правилността му.

Правната квалификация на предявения иск е по чл.288, ал.12 от КЗ/отм/, а не по чл.558, ал.7 от КЗ, доколкото ПТП е настъпило при действието на отменения КЗ. Приложимият закон е този към настъпване на пътния инцидент, когато е възникнало основанието за ангажиране на отговорността на ГФ. Поради идентичността на фактите, подлежащи на доказване и при двете разпоредби, не се налага отмяна на първоинстанционното решение на основание грешна правна квалификация.

Разпоредбата на чл.288, ал.12 от КЗ/отм/ предвижда регресно право за ГФ, след като изплати обезщетение по ал.1 и ал.2 на увредените лица до размера на платеното и разходите по ал.8 срещу виновния водач.

Основателността на регресния иск е обусловена от наличието на следните предпоставки, като част от правопораждащия фактически състав: платено обезщетение на увреденото лице, деликт и наличие на предпоставките на чл.45 от ЗЗД, виновният водач да няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в хипотезата на чл.288, ал.1, т.2, б. „а“ от КЗ/отм./

От събраните доказателства се установява, че горните предпоставки са се осъществили и за ГФ е възникнало регресното право срещу виновния деликвент, жалбоподател във въззивното производство, както и субругационното право да встъпи в правата на кредитора/увреденото лице. От приетите по делото доказателства се установява, че ГФ е изплатил на пострадалия обезщетение за неимуществени вреди, в едно със законната лихва, както и разноските за определяне и изплащане на обезщетението. Това е станало по изп.д. № 318/17г. на 05.06.2017г., от когато се е породило регресното му право срещу деликвента.

Искът е основателен за сумата от 26 115, 57лв., тъй като разноските по изпълнението не могат да се приемат като такива за определяне и изплащане на обезщетението./ Р № 127/18.10.2019г. по т.д. № 2835/18г., ВКС, I т.о./ Следователно от претендираната сума 29 289, 20лв. следва да се извадят разноските по изпълнителното дело от 960лв. и таксите, дължими на ЧСИ в размер на 2 213, 66лв. Искът е основателен за горната сума.

В настоящият процес въззивникът има право да направи всички възражения, които да го освободят от отговорност, включително и това за липса на предпоставките за плащане на обезщетение на пострадалото лице от страна на ГФ и по -конкретно на тези по чл.45 от ЗЗД . Г.Б. е участвал в процеса по чл.288, ал.1, т.2, б. „а“ от КЗ/отм/, като трето лице помагач на страната на фонда, където е могъл да го релевира. След като не го е направил се е преклудирала възможността му да го въведе в настоящия процес. По отношение на него е налице установителното действие на съдебното решение, постановено по гр.д. № 9213/15г. и установеното в мотивите е задължително за него в отношенията му със страната, която го е привлякла.

Неоснователно е възражението, развито в жалбата за анатоцизъм при присъждане на претендираната сума. То е направено за първи път пред въззивния съд, но тъй като се отнася до приложението на императивна материалноправна норма, която следва да се приложи от настоящата инстанция, трябва да бъде разгледано. над 26 115, 57лв. до 29 289, 20лв. В случая вземането на ищеца представлява съвкупност от изплатеното обезщетението за неимуществени вреди като главница, законната лихва върху нея до окончателното ѝ изплащане, както и всички разноси, направени във връзка с определяне и изплащане на обезщетението. Поради което присъждането в настоящия процес на лихва върху претендираната сума не представлява анатоцизъм и не противоречи на чл.10, ал.1 от ЗЗД.

Поради изложените правни изводи обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която предявеният иск е уважен за сумата над 26 115, 57лв. до 29 289, 20лв. и същият се отхвърли като неоснователен.

По разноските.

На въззивника не се дължат разноси при този изход на спора пред въззивния съд.

Ответникът не е направил искане за присъждане на разноси.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 126/23.11.2022г. на ОС-Благоевград, 5ти състав, постановено по т.д. № 126/21г. в частта, в която предявеният иск е уважен за сумата над 26 115, 57лв. до 29 289, 20лв. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Гаранционен фонд, гр. София срещу Г. Й. Б., с. *** и с адрес: гр. ***, ул. „***“ № * чрез адв. Р. Б. с правно основание чл.288, ал.12 от КЗ/отм/ над 26 115, 57лв. до 29 289, 20лв. като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта, в която искът е уважен за сумата от 26 115, 57лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____